

ваме вече една внушителна силица. Само нашата чета брои вече 700 юнака. Ами Филиповата? Ами на Македонски? Ами пъкъ четата на юначния дѣдо Ильо, на Соколова? Тѣ кой знае какви подвизи сж извършили и до колко сж нараснали. А че и не сж само тѣ. Колко ли още нови хѣшпаци сж надошле въ Кладово, въ Зайчаръ, въ Болевацъ, и сж емнали и тѣ балкана на нѣкъдѣ? Нѣма джанамъ. Нѣма вече спасение за турското царство и туй-то.

Тѣй си мислеха и разсѣждава нашитѣ хѣшпове, като се връщаха отъ бойното поле весели къмъ мѣнастиря. Легко раненитѣ (около 30 души) считаха за унижение да си дадатъ пушкитѣ на другаритѣ си, които любезно предлагаха услугитѣ си да имъ поносятъ пушкитѣ. Тѣжко ранени имахме само двама; Савва Петровъ, нѣгдѣ отъ Свищовско и Георги Мингата отъ Крък-Клисѣ. Тѣхъ хѣшпацитѣ взеха по двама по трима на рѣцѣ и на гърбъ и ги донесоха въ мѣнастиря. Георги злѣ ударенъ въ гърдитѣ, издхна почти веднага щомъ го донесоха въ мѣнастиря. Убитъ имаше само единъ момъкъ. Той бѣше нѣгдѣ отъ къмъ Копривщица или Панагюрище, не помня добрѣ, а че не помня и името му. Тѣхъ още прѣзъ ноцѣта опѣхме въ мѣнастирската черква и ги погрѣбахме въ мѣнастирскитѣ гробища.

Бѣше се вече стъмнило когато четата се прибра въ мѣнастиря. Той бѣше пѣленъ съ народъ отъ Чипоровци, Желѣзна и Равна. Селенитѣ узнали за хода на битката, и дошли по отъ близо да глѣдатъ какъ българитѣ биятъ вековния си врагъ. Всички ни посрѣщаха съ: „честито, честито“, „да сте живи“, и пр. А пъкъ Коста и Перо, които носѣха съ себѣ си главата на турчина, нѣмаше къдѣ да ги дѣнатъ. Тѣ бѣхж героитѣ на деня. Селянитѣ познаха главата на турчина. Той се викалъ Мехмедъ-бей. Страшенъ кръвникъ билъ той. Много български душици билъ изялъ. А пъкъ какви мъжи и тѣглила сж тѣглили отъ него околнитѣ села?! Той ималъ чифликъ нѣгдѣ около с. Бѣлимѣлъ, и този чифликъ му го обработвали българитѣ все на сила и безъ никакво възнаграждение. Щомъ дойдялъ празникъ за българина нѣмало почивка. Заптии и разни бюлюкъ-башии го искарвали на меджия на работа у бея. Веѣка къща била длѣж-